

KONGENES

MARSJ

BOK #2 I MAGIKERENS RING

MORGAN RICE

Magikerens Ring

Morgan Rice

Kongenes Marsj

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Kongenes Marsj / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Magikerens Ring)

MAGIKERENS RING inneholder alle ingrediensene til en braksuksess; sammensvergelses, motsammensvergelses, mystikk, heroiske riddere, og blomstrende forhold som er fylt med knuste hjerter, bedrag og svik. Boka vil fengse deg i timesvis og falle i smak blant alle aldre. Anbefalt for det faste biblioteket for fanatasylesere. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

KONGENES MARSJ tar oss et skritt videre i Thors episke reise mot manndommen. Han begynner å vite mer om hvem han er, hvilke krefter han har, mens han reiser av sted for å bli en kriger. Etter at han rømmer fra fangehullet, så blir Thor forskrekket over at det har skjedd enda et mordforsøk på Kong MacGil. Når MacGil dør så bryter kongeriket inn i kaos. Alle forsøker å ta tronen, og Kongens hoff florerer mer enn noensinne med familiedrama, maktkamper, ambisjoner, sjalusi, vold, og svik. Og en tronarving må velges blant barna, og det eldgamle Skjebnesverdet, som er kilden til all makt, vil nå få sjansen til bli brukt av en ny person. Men alt dette kan bli forhindret: mordvåpenet blir funnet, og man begynner å nærme seg sporet av morderen. Samtidig så møter MacGilene en ny trussel fra McCloudene, som er klar for å angripe nok en gang fra innad Ringen. Thor kjemper for å vinne tilbake Gwendolyns kjærlighet, men er det kanskje ikke nok tid: Han blir fortalt å pakke sammen, for forberede med hans medbrødre til Hundredagene, et hundre krevende dager med helvete som alle medlemmer av Legionen må overleve. Legionen må krysse Kløften, forbi beskyttelsen til Ringen, inn til Villområdene, og seile over Tartuviansjøen til Tåkeøya, som sies å bli vokter av en drage, for deres initering til manndommen. Kommer de til å klare seg? Vil Ringen overleve i deres fravær? Og vil Thor til slutt få vite hemmeligheten om sin skjebne? KONGENES MARSJ ER MED SIN SOFISTIKERTE VERDENSOPPBYGNING OG KARAKTERISERING en episk fortelling om venner og elskere, rivaler og friere, riddere og draker, intriger og politiske renkespill, det å bli voksen, knuste hjerter, bedrageri, ambisjoner og svik. Det er en beretning om ære og mot, det forutbestemte og uforanderlige, og magi. Dette er en fantasy-fortelling som tar oss med til en uforglemmelig verden,

og som vil appellere til alle aldre og begge kjønn. Bok #2--#16 i serien er også nå tilgjengelig!

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITTEL EN	11
KAPITTEL TO	14
KAPITTEL TRE	18
KAPITTEL FIRE	21
KAPITTEL FEM	25
KAPITTEL SEKS	29
Конец ознакомительного фрагмента.	33

Morgan Rice

Kongenes Marsj (Bok #2 I MAGIKERENS RING)

Oversatt av
An Ngoc Phan

Om Morgan Rice

Morgan Rice er #1 bestselgende forfatter av VAMPIRJOURNALENE, en bokserie for unge voksne som består hittil av elleve bøker; #1 bestselgende bokserien OVERLEVELSE-TRILOGIEN, en postapokalyptisk spenningsserie som består hittil av to bøker; og den #1 bestselgende fantasyserien MAGIKERENS RING, som består hittil av tretten bøker.

Morgan sine bøker er tilgjengelige på lyd – og bokformater, og oversettelser av bøkene finnes på tysk, fransk, italiensk, spansk, portugisisk, japansk, kinesisk, svensk, nederlandsk, tyrkisk, ungarsk, tsjekkisk, og slovakisk (flere språk kommer).

Morgan vil gjerne høre fra deg, så vennligst besøk www.morganricebooks.com for å melde deg på e-postlisten, få en gratis book, få gratis gaver, last ned gratis app, få de siste eksklusive nyhetene, hold deg oppdatert med Facebook og Twitter, og hold kontakten!

Utvalgte omtaler om Morgan Rice

«MAGIKERENS RING inneholder alle ingrediensene til en braksuksess; sammensvergelse, motsammensvergelse, mystikk, heroiske riddere, og blomstrende forhold som er fylt med knuste hjerter, bedrag og svik. Boka vil fengse deg i timesvis og falle i smak hos alle aldre. Anbefalt for det faste biblioteket for fanatasylesere.»

— Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

«Rice gjør en fantastisk jobb med å dra deg inn i fortellingen fra begynnelsen, og skildrer settinger med en fantastisk kvalitet som overgår en ordinær redegjørelse av settinger....Boka er godt skrevet og er en sidevender.»

«En perfekt fortelling for unge lesere. Morgan Rice har gjort en god jobb med sin interessante vri på et populært tema... Forfriskende og unikt. Serien fokuserer seg på en jente... en ekstraordinær jente!... Den er enkel å lese, men holder et ekstremt høyt tempo... For barn over 13 år. »

--*The Romance Reviews (om Omvandlet)*

«Fanget oppmerksomheten min fra begynnelsen og slapp ikke taket .... Denne fortellingen er et vidunderlig eventyr med høyt tempo og spenning rett fra begynnelsen. Det finnes ikke et eneste kjedelig øyeblikk. »

--*Paranormal Romance Guild (om Omvandlet)*

«Fylt med action, romanse, eventyr og spenning. Skaff deg boka og bli forelsket igjen»

--*vampirebooksite.com (om Omvandlet)*

«Dette er en fantastisk fortelling. Dette er ei bok som er vanskelig å legge fra seg om natten. Slutten har en så spenningsfylt avslutning at du vil umiddelbart kjøpe den neste boka for å vite hva som skjer. »

--*The Dallas Examiner (Om Elsket)*

«Ei bok som utfordrer TWILLIGHT og VAMPIRE DIARIES, og som får deg til å lese til siste side! Hvis du liker eventyr, kjærlighet og vampirer, da er denne boka for deg! »

--*Vampirebooksite.com (om Omvandet)*

«Morgan Rice beviser nok en gang at hun er en ekstremt begavet forfatter .... Boka vil appellere til et bredt publikum, inkludert yngre fans av vampir/fantasysjangeren. Boka sluttet med en uventet hendelse som vil sjokkere deg. »

--*The Romance Reviews (om Elsket)*

Bøker av Morgan Rice

MAGIKERENS RING

- HELTENS OPPDRAG (Bok #1)
- KONGENES MARSJ (Bok #2)
- DRAGENS SKJEBNE (Bok #3)
- ET ROP FOR ÆRE (Bok #4)
- ET ÆRESLØFTE (Bok #5)
- ET TAPPERT ANGREP (Bok #6)
- ET SVERDRITUALE (Bok #7)
- ET VÅPENRETT (Bok #8)
- EN HIMMEL MED MAGI (Bok #9)
- ET HAV MED SKJOLD (Bok #10)
- ET STYRE AV STÅL (Bok #11)
- ET LAND AV ILD (Bok #12)
- ET STYRE AV DRONNINGER (Bok #13)

OVERLEVELSE-TRILOGIEN

- ARENA EN: SLAVEHOLDERE (Bok # 1)
- ARENA TO (Bok #2)

VAMPIRJOURNALENE

- OMVANDLET (Bok #1)
- ELSKET (Bok #2)
- SVIKET (Bok #3)
- FORUTBESTEMT (Bok #4)
- BEGJÆRET (Bok #5)
- TROLOVET (Bok #6)
- SVERGET (Bok #7)
- FUNET (Bok #8)
- GJENOPPSTÅTT (Bok #9)
- LENGTET (Bok #10)
- SKJEBNEBESTEMT (Bok #11)

Lytt på MAGIKERENS RING serien i lydformat!

Tilgjengelige på:

Amazon

Audible

iTunes

Kopirett © 2012 av Morgan Rice

Alle rettigheter reservert. Unntatt som tillatt i henhold til U.S Copyright Act 1976, kan ingen deler av denne publikasjonen bli reproduisert, distribuert eller overført i noen form eller måter, eller bli lagret i en database eller gjenfinningssystem, uten forhåndsgitt tillatelse av forfatteren.

Denne e-boken er lisensiert kun for ditt personlig underholdningsbruk. Denne e-boken kan ikke selges på nytt eller gis bort til andre. Hvis du vil dele denne boka med andre, vennligst kjøp en ekstra kopi for hver mottaker. Hvis du leser denne boka og har ikke kjøpt den, eller den ble ikke kjøpt for kun din bruk, vennligst returner boken og kjøp din egen kopi. Takk for at du respekterer forfatterens arbeid på boken.

Dette verket er fiksjon. Navn, personer, forretninger, organisasjoner, steder, begivenheter, og hendelser er enten et resultat av forfatterens fantasi eller blir brukt som fiksjon. Alle likheter til faktisk personer, levende eller døde, er fullstendig tilfeldig.

Forsidebildet har kopirett RazzomGame, og brukes under lisens fra Shutterstock.com

«Er det en dolk jeg ser foran meg, med skaftet mot min hånd? Kom la meg gripe deg.

Jeg har deg ikke, men likevel så ser jeg deg fremdeles.»

— William Shakespeare

Macbeth

KAPITTEL EN

Kong MacGil snublet inn i kammeret sitt. Han hadde tydeligvis drukket for mye for rommet spant og hodet hamret fra nattens festiviteter. Ei kvinne, som han ikke visste navn på, klenget seg rundt ham med en arm rundt midjen, blusen hennes var halveis av, og førte ham med et fnis mot sengen hans. To tjenere lukket døren bak dem og forsvant diskret.

MacGil visste ikke hvordan hans dronning var, og på denne kvelden så brydde han seg ikke. Delte sjelden sengen lengre—hun trakk seg ofte til sitt eget kammer, spesielt på festnetter når måltidene forsatte alltid for lenge. Hun kjente til sin ektemann forlystelser, og så ikke ut til å bry seg. Tross alt, så var han konge, og MacGil konger hadde alltid hersket etter sin egen vilje.

Men da MacGil gikk etter sengen så begynte rommet å spinne altfor voldsomt, slik at han plutselig ristet seg av denne kvinnen. Han var ikke lengre i humør for dette.

«Forlat meg!» kommanderte han og dyttet henne bort.

Kvinnen stod der, forbløffet og såret, og døren åpnet og tjenerne kom tilbake. Begge grep en hånd på kvinnen og førte henne ut. Hun protesterte, men skrikene hennes ble dempet da de lukket døren bak henne.

MacGil satt på sengekanten og hvilte hodet i hendene, og forsøkte å få hodepinen til å slutte. Det var uvanlig for ham å få en slik hodepine så tidlig, før det han hadde drukket fikk tid til å mist effekt, men i kveld var ting annerledes. Ting hadde forandret seg så raskt. Festen har gått så bra; han hadde satt i gang med et fint utvalg av kjøtt og sterk vin, da den gutten, Thor, hadde dukket opp og ødelagt alt. Først var det avbrytelsen med den teite drømmen hans; så var han frekk nok til å slå bort drikkebeget fra hans hender.

Så dukket det opp en hund som slikket opp vinsølet og falt død om foran alle sammen. MacGil hadde vært opprørt helt siden da. Det han innså slo ham som en hammer: noen hadde forsøkt å forgifte ham. Å myrde ham. Han kunne knapt fatte det. Noen hadde sneket seg forbi vaktene, vinen og matsmakerene. Han hadde vært et hårbredde unna døden, og gjorde ham fremdeles skjelven.

Han husket at Thor ble ført bort til fangehullet, og lurte nok en gang på om det var den riktige avgjørelsen. På den ene siden så var det ingen mulighet for at gutten kunne vite at beget var forgiftet med mindre han gjorde det selv, eller på en eller annen måte var delaktig i denne kriminelle handlingen. På den andre siden, så visste han at Thor hadde dype, mystiske krefter—for mystiske—og kanskje hadde han fortalt sannheten: kanskje han faktisk hadde sett dette i en drøm. Kanskje Thor hadde, faktisk, reddet livet hans, og kanskje MacGil hadde sendt til fangehullet en person som var faktisk lojal mot ham.

MacGils hodet hamret ved tanken mens han satt der, gned seg på pannen som hadde altfor mange rynker, og prøvde å løse alt sammen. Men han hadde drukket altfor mye denne kvelden. Hodet var tåkete, tankene virret rundt, og han kunne ikke komme til bunns i dette. Det var altfor varmt her inne på denne kokende varme sommernatten. Kroppen hans var overopphetet av timer med mesking av mat og drikke, og han kjente svetten renne.

Han strakte ut og kastet av mantelen, deretter ytterskjorten til han var avkledd med kun underskjorten igjen. Han tørket svetten fra pannen, deretter fra skjegget. Han lente seg tilbake og dro av de store, tunge støvlene av, en om gangen, og krøllet tærne da de fikk frisk luft. Han satt og pustet hardt, og prøvde å bli avbalansert. Magen hans hadde vokst i dag, og det var tyngende. Han sparket beina opp og lå ned med hodet hvilende på puten. Han sukket og så opp, forbi de fire sengstavene, mot taket og ønsket at rommet skulle slutte å spinne.

Hvem ønsket å drepe meg? Under han nok igjen. Han elsket Thor som en sønn, og en del av ham følte at det ikke kunne være Thor. Han lurte på hvem andre det kunne være, hva slags motiv de hadde—og kanskje det mest viktigste av alt, om de kom til å prøve å igjen. Var han trygg? Var Argons spådommer sanne?

MacGil kjente øynene bli tunge akkurat han merket at svaret lå utenfor sinnets rekkevidde. Hvis hodet vare bare litt tydeligere så kanskje kunne han løse det hele. Men han måtte vente til morgenlysten før han tilkalte sine rådgivere for å starte en etterforskning. Spørsmål som lå i hodet hans var ikke hvem som ønsket ham død—men hvem som *ikke* ønsket ham død. Hoffet hans var fylt med mennesker som ønsket tronen. Ambisiøse generaler; manøvrende styremedlemmer; maktsultne adelsfolk og lorder; spioner; gamle rivaler; snikmordere fra McCloudene—og kanskje til og med fra Villfolket. Kanskje nærmere enn så.

MacGil sine øyne flagret da han begynte å falle i søvne; men noe fanget oppmerksomheten hans og holdt dem åpne. Han merket bevegelse og så bort for å oppdaget at hans tjenerer var ikke der. Han blunket i forvirrelse. Tjenerne hadde forlatt ham. Faktisk kunne han ikke huske sist gang at han hadde vært alene i dette rommet med kun seg selv. Han husket ikke at han beordret dem til å forlate rommet. Det som var enda merkeligere: døren hans var helt åpent.

I samme øyeblikk hørte MacGil en lyd fra andre siden av rommet, og snudde og så. Der, krympende langs veggen, ut av skyggene, inn mot fakkellyset, var en høy tynn mann som hadde en sort kappe med en hette over ansiktet. MacGil blunket flere ganger, og lurte på om ham så ting. Først var han sikker på at det var bare skygger kastet av flakkende fakkellys som lurte øynene hans.

Men et øyeblikk senere var personen flere steg nærmere og kom raskt mot sengen hans. MacGil prøvde å fokusere i det svake lyset, for å se hvem det var; av instinkt begynte han å sette seg opp og som den gamle krigeren han var, strakte han mot midjen etter et sverd, eller i det minste en dolk. Men han hadde kledd av seg, og han hadde ingen våpen på seg. Han satt, ubevæpnet, i sengen.

Skikkelsen beveget seg raskt nå, lik en slang i natten, og kom enda nærmere. Og da MacGil satte seg opp, klarte han å se ansiktet. Rommet spant fremdeles rundt, og beruselsen forhindret ham fra å forsto helt hva som hendte, men for et øyeblikk kunne han sverge på at ansiktet tilhørte han sønn.

Gareth?

MacGil sitt hjerte ble plutselig fylt med panikk, mens han undret på hva i alle verden gjorde han her, uten å være forventet, og så sent om kvelden.

«Min sønn?» sa han.

MacGil så den dødelige hensikten i hans øyne, og det var alt han trengte å se—han startet å hoppe ut av sengen.

Men skikkelsen beveget seg for raskt. Han bykset til handling, og før MacGil kunne heve hånden i forsvar, så var det et metallglimt i fakkellyset, og raskt, altfor raskt, skar et knivblad gjennom luften—og sank inn i hjertet hans.

MacGil skrek, et dypt skrik av smerte, og ble overrasket av lyden av hans eget skriv. Det var et kampskrik, et han hadde hørt altfor mange ganger. Det var et skrik til en kriger som ble dødelig såret.

MacGil kjente kald metall grave seg gjennom ribbeinet, dytte seg gjennom muskel, blandet seg med blodet hans, og gikk dyperer og dypere inn. Smerten var så intenst at han ikke tro det og det virket som knivbladet aldri sluttet. Med et stort gisp følte han varm, salt blod fyll munnen og han merket at pusten ble tung. Han tvang seg selv til å se opp, på ansiktet under hetten. Han ble overrasket: han hadde tatt feil. Det var ikke ansiktet til hans sønn. Det var noen andre. Noen han gjenkjente. Han kunne ikke huske hvem, men det var noen som stod han nær. Noen som så ut som hans sønn.

Hodet hans strevde med forvirring mens han prøvde å sette et navn på ansiktet.

Mens skikkelsen stod over ham og holdt en kniv, klarte MacGil på en eller annen måte å heve en hånd og dytte den inn i mannens skulder, for å prøve å stoppe ham. Han følte et utbrudd av en gammel krigers styrke vokse innad, følte styrken til hans forfedre, følte en dyp del av ham som gjorde ham til konge og som ville ikke gi opp. Med et digert dytt klarte han å dytte med all sin styrke snikmorderen tilbake.

Mannen var tynnere, mer skjørbar enn MacGil trodde, og snublet bakover med et skrik, og vaklet over rommet. MacGil klarte å stå opp og med et betydelig innsats, strakte ned og dro kniven ut

fra brystet. Han kastet den tvers over rommet og den traff stengulvet med et klang mens den sklidde tvers over og slamret inntil den ytterste veggen.

Mannen, som nå hadde hetten kastet bak skuldrene, kom seg på føttene og stirret tilbake med vidåpne øyner i skrekk da MacGil begynte å kaste seg over ham. Mannen snudde og løp tvers over rommet, og stoppet bare lenge nok til å ta med seg dolken før ham flyktet videre.

MacGil prøvde å jage ham, men mannen var for rask, og plutselig steg smerten og skar gjennom brystet. Han følte at han ble svak.

MacGil stod der, alene i rommet, og så ned på blodet som rant ned fra brystet, og inn i hans åpne hender. Han sank ned på knærne.

Han følte kroppen bli kald, lente seg tilbake og prøvde å rope ut.

«Vakter», klarte han å svakt rope.

Han trakk et dypt pust og med utrolig smerte, klarte å vekke hans dype stemme. Stemmen til en tidligere konge.

«VAKTER!» skrek han.

Han hørte fotskritt komme fra en fjern hall og som langsomt kom nærmere. Han hørte en fjern dør bli åpnet, og merket at kropper kom nær ham. Men rommet spant igjen, og denne gangen var det ikke på grunn av drikkingen.

Det siste han så var det kalde stengulvet som steg opp for å møte ansiktet hans.

KAPITTEL TO

Thor grep dørbankeren av jern på den digre døren foran ham, og dro den med alt han kunne. Den åpnet seg sakte, knirkende, og foran han stod kongens kammer. Han tok et steg inn mens han kjente hårene på armene reise seg da han gikk over dørterskelen. Han kunne føle et stort mørke her inne, som lå luften som tåke.

Thor tok flere steg inn i kammeret og hørte knitringen av fakkellyset på veggene mens han beveget seg nærmere mot kroppen, som lå i en haug på gulvet. Han hadde allerede sanset at det var kongen, og at han hadde blitt myrdet—at han, Thor, hadde vært for sent ute. Thor kunne ikke la være å under på hvor vaktene kunne være, og hvorfor ingen var her for å redde ham.

Thors knær ble svake da han tok de siste stegene mot kroppen; han knelte ned på stenen, grep skulderen, som var allerede kald, og vendte kongen over.

Der var MacGil, hans tidligere konge, som lå der med vidåpne øyne, død..

Thor så opp og plutselig så at kongens tjener stod over dem. Han holdt en stor, besmykket drikkebeget, den som Thor hadde gjenkjent i festen, som var laget av solid gull og dekket av rader av rubiner og safirer. Mens han stirret på Thor så helte han begerets innhold på kongens bryst. Vinen plasket over hele Thors ansikt.

Thor hørte et skrik. Ha snudde og så at falken hans, Estopheles, hadde landet på kongens skulder; hun slikket vinen fra kinnets hans.

Thor hørte en lyd, snudde og så Argon stå over ham, mens han så strengt ned. I en hånd holdt han kronen som skinte. Og i den andre hånden, hans stav.

Argon gikk bort og plassert kronen fast på Thors hodet. Thor kunne føle den, vekten av den gravde seg, den passet perfekt, og metall grep tinningene hans. Han så opp på Argon undrende.

«Du er Konge nå», proklamerte Argon.

Thor blunket, og da han åpnet øynene sine, så stod alle medlemmene av Legionen, Sølvne, hundrevis av menn og gutter samlet sammen i kammeret, og alle så rett på ham. De knelte alle sammen og så bukket mot ham med ansiktene ned mot gulvet.

«Vår Konge», sa et kor av stemmer.

Thor våknet brått. Han satte seg opp, pustet tungt, og så rundt. Det var mørkt her, og fuktig. Han innså at han sa på et stengulv med ryggen til en vegg. Han myste i mørket, så jerngitter i det fjerne og forbi dem, en flakkende fakkell. Så husket han: fangehullet. Han hadde blitt dratt ned hit, etter festen.

Han husket at vakten hadde slått ham i ansiktet og han innså at må ha vært bevisstløs; han visste ikke hvor lenge. Han satte seg opp, pustet enda tyngre, og prøvde å vaske bort den grusomme drømmen. Den hadde virket så ekte. Han håpet at den ikke var ekte, at kongen ikke var død. Bildet av den døde kongen var festet i hodet hans. Hadde Thor virkelig sett noe? Eller var det bare fantasien hans?

Thor kjente at noen sparket på fotsålen hans, og så opp på en skikkelse som stod over ham.

«Det er på tide du våkner opp,» sa en stemme. «Jeg har ventet i flere timer.»

I det svake lyset klarte Thor å tyde et ansikt som tilhørte en tenåringsgutt på omtrent hans alder. Han var tynn, kort, hadde hule kinn og ujevn hud—men det var noe vennlig og intelligent bak hans grønne øyne.

«Jeg heter Merek», sa han. «Din cellekamerat. Hvorfor sitter du inne?»

Thor satte seg rett opp, og prøvde å klarne tankene. Han lente tilbake mot veggen, dro hendene gjennom håret, og prøvde å huske for å sette alt sammen.

«De sa at du prøvde å drepe kongen», fortsatte Merek.

«Han prøvde å drepe ham, og vi kommer til å rive ham i stykker hvis han noensinne kommer seg ut fra de gitterene», snerret en stemme.

Et kor av klankelyder oppstod fra tinnkopper som slo på jerngitterne. Og Thor så at hele korridoren var fylt med celler, fanger med groteske utseender som stakk hodet mot gitterne og, i det flakkende fakkellyset, snerret mot ham. De fleste var ubarberte, manglet tenner og noen så ut som de hadde vært her nede i mange år. Det var en fryktelig syn, og Thor tvang seg selv til å se bort. Var han virkelig her nede? Ville han sitte fast her nede, med disse folkene, for alltid?

«Ikke bekymre deg for dem», sa Merek. «Det er bare du og jeg i denne cellen. De kan ikke komme inn. Jeg bryr meg ikke det hele tatt om du forgiftet kongen. Jeg vil gjerne forgifte ham selv.»

«Jeg forgiftet ikke Kongen», sa Thor sint. «Jeg forgiftet ingen. Jeg prøvde å redde ham. Alt jeg gjorde var å slå bort begeret hans.»

«Og hvordan visste du at begeret var forgiftet?» skrek en stemme ned fra gangen. Personen hadde tydeligvis tyvlyttet. «Magi, antar jeg?»

Det kom et kor av kynisk latter fra opp og ned langs korridoren.

«Han er en tankeleser!» skrek en av dem hånende.

De andre lo.

«Nei, det var flaks!» skrek en annen og moret de andre.

Thor ble irritert. Han hatet anklagene og ville forklare seg. Men han visste at det var bortkastet tid. Dessuten trengte han ikke å forsvare seg selv mot kriminelle folk.

Merek gransket ham med et blikk som ikke var så skeptisk slik som de andres. Han så ut som han diskuterte noe.

«Jeg tror deg», sa han stille.

«Gjør du?» spurte Thor.

Merek trakk skuldrende.

«Tross alt, hvis du skulle forgifte Kongen, ville du ha vært så dum at du lot ham vite det?»

Merek snudde og gikk bort et par lengder til hans side av cellen, og lente tilbake mot veggen, og satte seg ned med ansiktet mot Thor.

Nå ble Thor nysgjerrig.

«Hva sitter *du* inne for?» spurte han.

«Jeg er en tyv», svarte Merek stoltaktig.

Thor ble satt ut; han hadde aldri vært i nærheten av en tyv før, en *ekte* tyv. Han hadde aldri tenkt på stjeling, og hadde alltid vært forbløffet over at noen gjorde det.

«Hvorfor gjorde du det?» spurte Thor.

Merek trakk på skuldrene.

«Familien hadde ingen mat. De måtte spise. Jeg har ingen utdannelse, eller noen ferdigheter i det hele tatt. Stjeling er det jeg kan. Ikke noe stort. Bare mat for det meste. Nok til at de kunne overleve. Jeg ble ikke tatt i årevis. Og så ble jeg tatt. Dette er tredje gangen, faktisk. Tredje gangen er den verste.»

«Hvorfor det?» spurte Thor.

Merek var stille, og så ristet sakte på hodet. Thor kunne se øynene hans svulme opp med tårer.

«Kongens lov er streng. Ingen unntak. Tredje lovbrudd og så tar de hånden din.»

Thor ble forskrekket. Han kikket ned på Merek's hender; de var begge der.

«De har ikke hentet meg ennå», sa Merek. «Men de kommer til.»

Thor følte seg fryktelig. Merek så bort, som om han var skamfull, og Thor gjorde det samme også, for han ville heller ikke tenke på det.

Thor la hodet i hendene, hodet holdt på å drepe ham, og forsøkte sette tankene sine sammen. De siste få dagene hadde vært som en virvelvind; så mye hadde hendt så raskt. På den ene siden så følte han suksess, en følelse av seier: han hadde sett fremtiden, hadde spådd forgiftning av MacGil og reddet ham. Kanskje skjebnen kunne forandres allikevel—kanskje skjebnen kunne bøyes. Thor kjente en stolthetsfølelse: han hadde reddet kongen hans.

På den andre siden, var han i fangehullet og ikke stand til å renvaskе navnet sitt. Alle hans håp og drømmer var knust. Alle sjanser for å bli med i Legionen var borte. Han var heldig om han ikke tilbrakte alle siden dager her nede. Det smertet han å tenke at MacGil, som hadde tatt Thor til seg som en far, den eneste faren han noensinne hadde hatt, trodde at Thor faktisk prøvde å drepe ham. Det smertet ham å tenke på at Reece, hans beste venn, kanskje trodde at han prøvde å drepe hans far. Eller enda verre, Gwendolyn. Han tenkte på dere siste møte—at hun trodde at han besøkte bordeller—og følte at alt som var godt i livet hans hadde blitt tatt bort fra ham. Han lurte på hvorfor alt dette hendte ham. Tross alt så ville han bare gjøre godt.

Thor visste ikke hva som skulle skje med ham; han brydde seg ikke. Alt han ville nå var å renvaskе navnet sitt, slik at folk skulle vite at han ikke prøvde å skade kongen; at han hadde ekte krefter, at han virkelig så fremtiden. Han visste ikke hva som skulle skje med ham, men han visste en ting: han måtte ut her i fra. På en eller annen måte.

Før Thor kunne fullføre tanken, hørte han fotskritt, tunge støvler som trampet seg ned stenkorradorene; så hørte han raslende nøkler, og noen øyeblikk senere kom en brautende fengselvokter, det var mannen som hadde dratt Thor ned hit og slått ham i ansiktet. Ved synet av ham følte Thor smerten svulme opp i kinnet, og ble klar over den for første gang, og følte en fysisk kvalme.

«Vel, er det ikke den lille valpen som prøvde å drepe Kongen», fengselvokteren skulte mens han snudde jernnøkkelen i låsen. Etter flere høylydet klikk strakte han over og åpnet celledøren. Han bar lenker i den ene hånden, og en liten øks hang fra midjen.

«Du kommer til få straffen din», snerret han mot Thor og deretter snudde mot Merek, «men nå er det din tur, din lille tyv. Tredje gangen», sa han med et ondsinnet smil, «ingen unntak.»

Han gikk etter Merek, grep han hardt, dro en arm bak ryggen hans, satte lenken på og så satte den andre enden i en krok på veggen. Merek skrek, dro vilt mot lenken og prøvde å komme seg fri; men det var nytteløst. Vokteren gikk bak ham og grep ham, holdt ham i en bjørneklem, tok den ledige hånden og plasserte den på en stenkant.

«Dette vil lære deg å ikke stjele», snerret han.

Han fjernet øksen fra beltet og hevet den høyt over hodet. Munnen hans var vidåpne og de stygge tennene hans stakk ut da han snerret.

«NEI!» skrek Merek.

Thor satt der, forskrekket, helt urørlig mens vokteren brakte ned våpenet og sikte mot Merek's håndledd. Thor innså at om noen sekunder ville denne fattige guttens hånd bli kuttet av, for alltid, for ingen annen grunn enn for hans ubetydelige stjeling av mat, for å hjelpe å gi mat til hans familie. Urettferdigheten brente i ham, og han visste at han ikke kunne tillate det. Det var bare ikke rettferdig.

Thor kjente hele kroppen bli varm, og så følte at det brant innvendig. Det steg opp fra føttene hans og brant gjennom håndflatene. Han følte at tiden gikk tregere, følte at han beveget seg raskere enn mannen, følte hvert øyeblikk i hvert eneste sekund mens mannens øks hang midt i luften. Thor kjente en brennende energiball i håndflaten og kastet den mot vokteren.

Han så forbløffet at den gule sfæren fløy fra håndflaten, gjennom luften, lyste opp den mørke cellen mens den etterlot seg et spor—og gikk rett mot vokterens ansikt. Den traff ham på hodet, og da det skjedde så mistet han øksen og gikk flyvende tvers over cellen, dundret rett i veggen og kollapserte. Thor reddet Merek med et halv sekund før øksebladet traff håndleddet hans.

Merek så over på Thor med vidåpne øyne.

Vokteren ristet på hodet og begynte å stå opp for å ta Thor. Men Thor følte kraften brenne igjennom ham, og da vokteren kom seg på beinene og vendte mot ham, løp Thor forover, hoppet i luften og sparket ham i brystet. Thor følte en kraft han aldri hadde kjent før strømme gjennom kroppen og hørte lyden av noe brekk da sparket hans sendte den store mannen flyvende bakover gjennom luften, dundrende mot veggen og ned i en haug på gulvet, denne gangen ble han fullstendig bevisstløs.

Merek stod der, sjokkert, og Thor visste nøyaktig hva han måtte gjøre. Han grep øksen, skyndte seg over, holdt Mereks lenke mot stenen og hugget den. Et stor gnist føyk gjennom luften da lenken ble kuttet av. Merek beveget seg brått, deretter hevet hodet og så på lenken som dinglet ned mot føttene, og innså at han var fri.

Han stirret på Thor med munnen på gap.

«Jeg vet ikke hvordan jeg skal takke deg», sa Merek. «Jeg vet ikke hvordan du gjorde det, uansett hva det var, eller hvem du er—eller *hva* du er—men du reddet mitt liv. Jeg skylder deg en. Og dette er ikke noe jeg tar lett på.»

«Du skylder meg ingenting», sa Thor.

«Feil», sa Merek, strakte ut og grep Thors underarm. «Du er min bror nå. Og jeg vil gjengjelde deg. På en eller annen måte. En dag.»

Så snudde Merek, skyndte seg ut den åpne celledøren og løp ned korridoren i ropene fra de andre innsatte.

Thor så bort på den bevisstløse vekten, den åpne celledøren, og visste at han måtte gjøre noe også. Ropene fra de innsatte ble stadig høyere.

Thor gikk ut, så i begge retningene og bestemte seg å løpe i motsatt vei fra Merek. Tross alt, så kunne de ikke fange dem begge på en gang.

KAPITTEL TRE

Thor løp gjennom natten, gjennom de kaotiske gatene til Kongens hoff og var forbløffet av alt liv rundt ham. Gatene var fulle og mengder av folk skyndte seg rundt ham i en intens røre. Mange bar på fakler som lyste opp natten og kastet mørke skygger på ansikter, mens slottsklokkene ringte uten å stoppe. Det var en mørk klang som kom hvert minutt og Thor visste hva det betød: døden. Dødsklodder. Det var bare en person i kongeriket som klokkene vil ringe for på denne kvelden: kongen.

Thors hjerte hamret mens han undret. Dolken fra hans drøm glimtet foran øynene. Hadde det vært sant?

Han måtte vite det. Han strakte ut og grep en forbipasserende, en gutt som løp i motsatt retning.

«Hvor skal du?» ville Thor vite. «Hvorfor er det folk overralt?»

«Har du ikke hørt det?» skjøt gutten tilbake i panikk. «Vår konge dør! Stukket! Folkemengder samler seg foran Kongens port, for å få nyhetene. Dersom det er sant, så er det fryktelig for oss alle. Kan du tro det? Et land uten en konge?»

Med det sagt så dyttet gutten Thors hånd bort, snudde og løp tilbake inn i natten.

Thor stod der, hjertet hamret, og ville ikke innse virkeligheten rundt ham. Hans drømmer, hans spådommer—de var mer enn fantasier. Han hadde sett fremtiden. To ganger. Og det skremte ham. Hans krefter var dypere enn han trodde, og det virket som de ble sterkere med hver dag som gikk. Hvor ville alt dette føre til?

Thor stod og prøvde å finne ut hva han skulle gjøre nå. Han hadde rømt, men nå hadde han ingen aning hvor han skulle gå. Kongelige vakter ville trolig i løpet av noen få øyeblikk—og trolig hele Kongens hoff ville være på utkikk etter ham. Faktumet at Thor rømte ville bare få han se mer skyldig ut. Men faktumet at MacGil ble stukket mens Thor var i fengsel—ville ikke det renvaske ham? Eller ville det føre til at han ble en del av en konspirasjon?

Thor kunne ikke ta sjanser. Det var tydeligvis at ingen i kongeriket var i humøret til å høre en rasjonell forklaring—det virket som alle rundt ham var blodtørstige. Og han ville sannsynligvis bli syndebukken. Han måtte finne ly, et sted å gå til hvor han kunne vente på at stormen var over og for å renvaske navnet sitt. Det tryggeste stedet ville være langt bort fra her. Han burde flykte og finne tilfluktsted i hans landsby—eller lengre bort, så mye avstand fra her som han kunne få.

Men Thor ville ikke ta den tryggeste veien; det var ikke slik han var. Han måtte bli her, renvaske navnet sitt, og beholde posisjonen sin i Legionen. Han var ikke en svekling, og han ville ikke flykte. Mest av alt ville han se MacGil før han døde—dersom han var fremdeles i live. Han *tremte* å se ham. Han følte seg overvelmet med skyldfølelse, fordi han ikke klarte å stoppe mordet. Hvorfor hadde han blitt dømt til å se kongens død hvis det var ingenting han kunne gjøre med det? Og hvorfor hadde han sett ham bli forgiftet når han faktisk ble stukket?

Mens Thor stod der, diskuterende, kom det til ham: Reece. Reece var den eneste personen han kunne stole på som ikke ville gi han til autoritetene. Kanskje til og med gi han et trygt sted å være. Han følte at Reece ville tro på ham. Han kjente til Thors kjærlighet for hans far var ekte, og dersom noen hadde sjansen til å renvaske Thor s navn, så ville det være Reece. Han måtte finne ham.

Thor tok av sted med en sprint gjennom bakgatene, snudde og svingte gjennom folkemengden, mens han løp bort fra Kongens port og mot slottet. Han visste hvor Reece sitt kammer lå—på østvingen som lå nær den ytre bymuren—og han håpet at Reece var der inne. Hvis han var det, så kunne han få han til lytte og hjelpe ham med å finne en vei inn til slottet. Thor hadde en synkende følelse at dersom han var her lengre, i gatene, så ville han snart bli gjenkjent. Og når denne folkemengden oppdaget han, så ville de rive ham i stykker.

Mens Thor svingte ned gate etter gate mens føttene gled i gjørmen fra sommernatten, kom han endelig til stenvæggen til de ytre vollene. Han holdt seg nær og løp langs den, rett under øynene til de våkefulle soldatene som stod fra hverandre med et par fot i mellom.

Da han nærmet seg Reece sitt vindu, strakte han ned og plukket opp en glatt sten. Heldigvis så hadde glemte å ta fra han sin trofaste, gamle sprettert. Han tok den frem fra midjen, plasserte stenen og skjød den av gårde.

Med et perfekt sikte så sendte Thor stenen flyvende over slottsveggen og rett inn i det åpne vinduet til Reeces rom. Thor hørte at den slo mot den indre veggen, deretter ventet, mens han dukket lavt langs veggen for å unngå bli oppdaget av Kongens vakter som beveget brått på grunn av lyden.

Ingenting hendte i flere øyeblikk, og Thors hjerte falt mens han lurte på om Reece ikke var i rommet tross alt. Dersom det var tilfellet, så måtte Thor flykte fra dette stedet; det var ingen måte han kunne få et tilfluktsted. Han holdt pusten mens hjertet hamret. Han ventet og så på vindusåpningen til Reece sitt rom.

Etter som føltes som en evighet, så var Thor i ferd med å snu bort, men da så han en skikkelse lene hodet ut av vinduet med beggene hendene holde fast på vinduskanten og så rundt med et forvirret uttrykk.

Thor stod opp, sprang flere steg bort fra veggen, og vinket høyt med en arm.

Reece så ned og merket ham. Reece sitt ansikt lyste av gjenkjennelsen, som var synlig i fakkellyset, selv fra her, og, Thor var lettet over å se glede i ansiktet hans. Det fortalte ham hva han trengte å vite: Reece ville ikke angi ham.

Reece signalerte at han skulle vente, og Thor skyndte seg tilbake til veggen. Han satte seg lavt på huk akkurat da en vakt snudde seg mot han.

Thor ventet, men visste ikke hvor lenge. Han var når som helst klar for å flykte fra vaktene, da Reece endelig dukket opp. Han sprang ut gjennom en dør i ytterveggen, pustet tungt mens han så i begge retninger og deretter så Thor.

Reece skyndte seg over og omfavnet ham. Thor var overlykkelig. Han hørte noe klynke, og så ned, til hans glede, Krohn som var gjemt under Reece sin skjorte. Krohn hoppet nesten ut av skjorten da Reece strakte ned og gav ham til Thor.

Krohn—den voksende hvite leopardvalpen som Thor hadde reddet—bykset opp i Thors armer og da Thor klemte han klynket og hvinte Krohn mens han slikket Thors ansikt.

Reece smilte.

«Når de tok deg bort, prøvde han å følge etter, og jeg tok ham for å sørge for at han var trygg.»

Thor grep Reeces underarm i takknemlighet. Så lo han mens Krohn slikket han.

«Jeg har savnet deg også, gutt», Thor lo og kysset ham. «Stille nå, ellers vil vaktene høre oss.»

Krohn ble stille som om han forstod.

«Hvordan rømte du?» spurte Reece overrasket.

Thor trakk på skuldrene. Han visste ikke helt hva han ville si. Han følte seg fremdeles ukomfortabel å snakke om kreftene sine, som han ikke forstod. Han ønsket ikke at de andre skulle tro han var et slags misfoster.

«Jeg hadde flaks, antar jeg», svarte han. «Jeg så en mulighet og tok den.»

«Jeg er overrasket over at folk ikke rev deg i stykker», sa Reece.

«Det er mørkt», sa Thor. «Jeg tror ikke noen kjente meg igjen. Ikke ennå, iallefall.»

«Vet du at alle soldater i kongeriket er på utkikk etter deg? Vet du at min far har blitt stukket?»

Thor nikket alvorlig. «Går det bra med ham?»

Ansiktet til Reece sank.

«Nei», svarte han dystert. «Han er døende.»

Thor følte seg sønderknust, som om det var hans egen far.

«Du vet at jeg ikke var innblandet, ikke sant?» spurte Thor håpende. Han brydde seg ikke hva andre trodde, men han trengte at hans beste venn, MacGils yngste sønn, visste at han var uskyldig.

«Selvfølgelig», sa Reece. «Ellers ville jeg ikke være her.»

Thor kjente en bølge av lettelse, og klappet Reece på skulderen i takknemlighet.

«Men resten av kongeriket ville ikke tro på deg som meg», la Reece til. «Det tryggeste stedet for deg er langt fra her. Jeg skal gi deg min raskeste hest, en pakke med forsyninger, og sende deg langt bort. Du må gjemme deg til alt dette stilner, til de finner den riktige morderen. Ingen tenker klart nå.»

Thor ristet på hodet.

«Jeg kan ikke dra», sa han. «Det vil føre til at jeg ser skyldig ut. Andre må vite at jeg ikke gjorde dette. Jeg kan ikke løpe fra problemene mine. Jeg må renske navnet mitt.»

Reece ristet på hodet.

«Hvis du blir her, så finner de deg. Du blir fengslet igjen—og deretter henrettet—hvis du ikke blir først drept av en mobb.»

«Det er en sjanse jeg må ta», sa Thor.

Reece stirret på ham lenge og hardt, og uttrykket forandret fra å være bekymret til å bli beundrende. Til slutt nikket han sakte.

«Du er sta. Og dum. Veldig dum. Det er derfor jeg liker deg.»

Reece smilte. Thor smilte tilbake.

«Jeg må treffe faren din», sa Thor. «Jeg må få en sjanse til å forklare ham, ansikt til ansikt, at det ikke var meg, at jeg ikke var innblandet. Hvis han bestemmer seg for å fengsle meg, så la det skje. Men jeg må få en sjanse. Jeg vil at han skal vite dette. Det er alt jeg ber fra deg.»

Reece stirret tilbake i oppriktighet mens han vurderte Thor. Til slutt, etter det som føltes som en evighet, nikket han.

«Jeg kan ta deg med til ham. Jeg vet om en bakvei. Den fører til hans kammer. Det er farlig—og når du er inne, så er du på egenhånd. Det er ingen vei tilbake. Det er ingenting jeg kan gjøre for deg da. Det kan føre til døden. Er du sikker på at du vil ta den sjansen?»

Thor nikket tilbake med dødelig alvor.

«Ja vel», sa Reece og plutselig strakte ned og kastet en kappe til Thor.

Thor fanget den og så opp overrasket; han innså at Reece hadde planlagt dette fra begynnelsen av.

Reece smilte da Thor så opp.

«Jeg visste at du ville være dum nok til å bli. Jeg forventet ikke noe annet fra min beste venn.»

KAPITTEL FIRE

Gareth gikk rundt i kammeret sitt, og gjennopplevde kveldens hendelser mens han var fylt med angst. Han kunne tro hva som hadde hendt i festen, og at det hadde gått så galt. Han kunne knapt forsto hvordan den teite gutten, den utenforstående Thor, som hadde på en eller annen måte fått vite om forgiftningsplanen hans—og i tillegg, klart å faktisk hindre begeret å bli drukket. Gareth tenkte tilbake på det øyeblikket han så Thor hoppe opp, slå bort begeret, da han hørte begeret treffe sten, vinen bli sølt ut på gulvet og så alle sine drømmer og ambisjoner renne ut med vinen.

I det øyeblikket hadde Gareth blitt ruinert. Alt han levde for hadde blitt knust, Og da den hunden slikket opp vinden og falt død om—visste han at han var ferdig. Han så hele livet passere forbi, så at han ble oppdaget, dømt til et liv i fangehullet for mordforsøk på hans far. Eller verre, ble henrettet. Det var idiotisk. Han skulle aldri ha gjennomført planen og aldri besøkt den hekse.

Gareth hadde, i det minste, handlet raskt. Og tok en sjanse og hoppet på beinene og var den første som å la skylden på Thor. Da han tenkte tilbake, ble han stolt av seg selv, for at han hadde reagert så raskt. Det hadde vært et øyeblikk av inspirasjon, og til hans forbløffelse så hadde det virket. De hadde dratt Thor unna, og etterpå hadde fest gått videre. Men naturligvis så var ikke alt det samme etter hendelsen, men i det minste så lot det til at mistenksomheten falt rett på gutten.

Gareth ba om det forble slik. Dette hadde vært tiår siden et mordforsøk hadde hendt på en MacGil, og Gareth fryktet at dette kom til bli en etterforskning, at de ville undersøke ting mer grundigere. Han tenkte tilbake og innså at det var idiotisk å forgifte ham. Hans var uslåelig. Gareth burde ha visst det. Han hadde handlet over evne. Og nå kunne han ikke la være å føle at det var bare et tidsspørsmål før mistenksomheten ble rettet mot ham. Han ville gjøre alt han kunne for å bevise Thors skyld og få ham henrettet før det var for sent.

I det minste hadde Gareth på en måte gjenreist seg: etter det mislykkede forsøket så hadde han avlyst mordet. Nå følte Gareth seg lettet. Etter å ha sett planen falle sammen, hadde han innsett at det var en del av ham, dypt inne, som ikke ønsket å drepe faren allikevel og som ikke ønsket ha blod på hendene. Han ville ikke bli konge. Han ville kanskje aldri bli konge. Men etter kveldens hendelser som ikke falt i god smak. I det minste ville han være fri. Han ville aldri trenge å håndtere stresset med dette igjen: hemmelighetene, det å dekke over ting, den konstante angsten for å bli avslørt. Det var altfor mye for ham.

Mens han gikk frem og tilbake, ble kvelden senere og til slutt, sakte, begynte han å roe seg ned. Akkurat da han begynte føle seg normal igjen, og var i ferd med å legge seg, kom et plutselig brak. Han snudde og så døren braste opp. Firth sprang inn med vidåpne øyne og var panisk. Han hastet seg inn rommet som om han ble jaget.

«Han er død!» skrek Firth. «Han er død! Jeg drepte han. Han er død!»

Firth var hysterisk og slo rundt. Gareth hadde ingen aning hva han snakket om. Var han full?

Firth løp gjennom rommet, skrek, gråt og holdt hendene opp—og det var Gareth merket seg håndflatene hans som var dekket i blod, og hans gule tunika som hadde røde flekker.

Gareth sitt hjerte hoppet over et slag. Firth hadde nettopp drept noen. Men hvem?

«Hvem er død?» ville Gareth vite. «Hvem snakker du om?»

Men Firth var hysterisk og kunne ikke fokusere seg. Gareth løp til ham, grep skuldrene hardt og rystet ham.

«Svar meg!»

Firth åpnet øynene og stirret med øyner lik en vill hest.

«Din far! Kongen! Han er død! Med mine hender!»

Ved disse ordene kjente Gareth som om en kniv hadde blitt stukket i hjertet hans.

Han stirret tilbake med vidåpne øyne, og stod stille, mens han følte hele kroppen bli nummen. Han løsnet grepet sitt, tok et skritt tilbake og prøvde å få pusten tilbake. Han kunne se fra all det blodet

at Firth snakket sant. Han kunne ikke en gang forstå det. Firth? Stallgutten? Den mest viljesvake av alle sine venner? Hadde drept hans far?

«Men...hvordan er det mulig?» Gareth gispet. «Når?»

«Det skjedde i kammeret hans», sa Firth. «Akkurat nå. Jeg stakk ham.»

Nyhetens virkelighet begynte å synke inn, og Gareth klarnet tankene sine; han merket sin åpne dør, løp til den, og slamret den igjen etter at han sjekket at ingen vakter så ham. Heldigvis var korridoren tom. Han dro den tunge jernbolten over døren.

Han skyndte seg tilbake over rommet. Firth var fremdeles hysterisk, og Gareth måtte roe ham ned. Han trengte svar.

Han grep ham på skuldrene, snudde ham og slå han med håndflate hardt nok til at han stanset. Endelig fokuserte Firth på ham.

«Fortell meg alt», beordret Gareth kaldt. «Fortell meg nøyaktig hva som skjedde. Hvorfor gjorde du dette?»

«Hva mener du med *hvorfor*?» spurte Firth forvirret. «Du ville drepe ham. Din gift virket ikke. Jeg trodde jeg kunne hjelpe deg. Jeg trodde det var det du ønsket.»

Gareth ristet på hodet. Han grep Firth på skjorten og ristet ham igjen og igjen.

«Hvorfor gjorde du dette!?» skrek Gareth.

Gareth følte hele verden falle sammen. Han ble sjokkert da han innså at han følte for hans far. Han kunne ikke forstå det. Bare noen timer siden så var alt han ønsket at faren skulle bli forgiftet, og død ved bordet. Nå som tanken at han hadde blitt drept så opplevde han det som om en bestevenn hadde dødd. Han var overvelmet med anger. En del av ham ville ikke at han skulle dø tross alt— spesielt ikke på denne måten. Ikke ved Firths hånd. Og ikke av et knivblad.

«Jeg forstår ikke», klynket Firth. «Bare noen timer siden så prøvde du å drepe ham selv. Din plan med begeret. Jeg trodde at du ville være takknemlig!»

Til hans overraskelse så strakte Gareth bakover og slo Firth rett over ansiktet.

«Jeg fortalte ikke at du skulle gjøre dette!» spyttet Gareth. «Jeg fortalte *aldri* at du skulle gjøre dette. Hvorfor drepte du ham? Se på deg. Du er dekket i blod. Nå er vi begge ferdige. Det er bare et tidsspørsmål før vaktene tar oss.»

«Ingen så noe», sa Firth stolt. «Jeg er ikke dum. Jeg kvittet meg med den.»

«Og hva slags kniv brukte du?» spurte Gareth mens hodet spant med implikasjoner. Han gikk fra anger til bekymring; hodet hans ble fylt med alle detaljer av sporet denne mumlende tulligen hadde kanskje latt være igjen, detaljer som kunne føre til ham.

«Jeg brukte et som ikke kunne spores», sa Firth og var stolt av seg selv. «Det var en sløv, anonymt kniv. Jeg fant den i stallene. Det var fire andre som var lik den. Den kan ikke spores», gjentok han.

Gareth følte hjertet synke.

«Var det en kort kniv, med et rødt håndtak og et kurvet knivblad? Som hang på veggen ved siden av min hest?»

Firth nikket tilbake og så tvilende ut.

Gareth skulte.

«Din idiot. Selvfølgelig kan kniven spores!»

«Men var ingen merker på den!» protesterte Firth. Han hørtes skremt ut og stemmen hans skalv.

«Under! Du sjekket ikke nøye nok. Din idiot.» Gareth gikk frem og ble rød. «Emblemet til min hest er innrisset under den. Alle som kjenner kongefamilien godt kan spore kniven tilbake til meg.»

Han stirret på Firth, som virket avstumpet. Han ville drepe ham.

«Hva gjorde du med den?» ville Gareth vite. «Si meg at du har den på deg. Si meg at du tok den med deg. Vær så snill.»

Firth svelget.

«Jeg kvittet meg med den forsiktig. Ingen vil noensinne finne den.»

«Nøyaktig hvor?»

«Jeg kastet den ned et stenhull som fører til slottets jernpote. De tømmer hullet hver time inn i elven. Ikke være bekymret, min herre. Den er dypt nede i elven nå.»

Slottsklokkene begynte plutselig å slå, og Gareth snudde og løp til det åpnet vinduet mens hjertet ble fylt med panikk. Han så ut og så all kaoset og bråket nedenfor, mobber omringet slottet. Klokkene som slo kunne bare bety en ting: Firth løy ikke. Han hadde drept kongen.

Gareth følte kroppen bli iskald. Han kunne tro at han hadde satt i gang en slik ondskap. Og Firth, av alle mennesker, hadde fullført det.

Plutselig hamret det på døren, og da den sprang opp, skyndte flere kongelige vakter inn i rommet. For et øyeblikk så var Gareth sikker på at de ville arrestere ham.

Men til hans overraskelse, stoppet de og stod i giv akt.

«Min herre, din far har blitt knivstukket. Det kan være en morder løs. Du bør holde deg trygt på rommet ditt. Han er alvorlig skadd.»

Håret reiste seg bak nakken til Gareth ved det siste ordet.

«Skadet?» gjentok Gareth og ordet satt nesten fast i halsen. «Er han fremdeles i live da?»

«Det er han, min herre. Og måtte Gud være med ham. Han kommer til å overleve og fortelle oss hvem som utførte denne grufulle handlingen.»

Med et kort bukk så skyndte vaktene seg ut av rommet og slamret døren igjen.

Et raseri overvelmet Gareth og han grep Firth på skuldrene. Og dyttet han tvers over rommet og slamret han hardt mot en stenvegg.

Firth stirret på ham med vidåpne. Han så forskrekket ut og var målløs.

«Hva har du gjort?» skrek Gareth. «Nå er vi begge ferdige!»

«Men..men...», mumlet Firth, «... jeg var sikker på at han var død!»

«Du er sikker på mange ting», sa Gareth, «og du tar hele tiden feil!»

En tanke slo Gareth.

«Den dolken», sa han. «Vi må få tak i den, før det er for sent.»

«Men jeg kastet den bort, min herre», sa Firth. «Den er vasket bort inn i elven!»

«Du kastet den i jernpotten. Det betyr ikke at den er ennå i elven.»

«Men er sannsynlig at den er det!» sa Firth.

Gareth kunne ikke holde ut mumlingen fra denne idioten lengre. Han sprang forbi ham, ut av døren, med Firth løpende etter.

«Jeg blir med deg. Jeg skal vise deg nøyaktig hvor jeg kastet den», sa Firth.

Gareth stoppet i korridoren, snudde og stirret på Firth. Han var dekket i blod, og Gareth var forbløffet over at vaktene ikke hadde sett det. Det var flaks. Firth var nå en risiko enn noensinne.

«Jeg kommer bare til å si dette en gang», knurret Gareth. «Kom deg tilbake til rommet mitt med en gang, skift klærne og brenn dem. Få bort all spor av blod. Deretter forsvinner du bort fra dette slottet. Hold deg unna meg denne natten. Forstår du meg?»

Gareth dyttet ham bakover, snudde og så så løp av sted. Han sprintet ned korridoren, løp ned vindeltrappen av sten, gikk ned nivå etter nivå, mot rommene til tjenerene.

Endelig sprang han inn i kjelleren og så tjenerne snudde seg mot ham. De hadde nettopp skrubbet enorme gryter, og koket store spann med vann. Brølende flammer stod fra murovner, og tjenerene hadde på seg forkler med flekker og var gjennomvåt av svette.

På den andre siden av rommet så Gareth et enorm kammerpote og avfall kom ned fra et stenhull og plasket inn i den for hvert minutt.

Gareth løp til den nærmeste tjeneren og grep desperat armen hans.

«Når ble jernpotta sist tømt?» spurte Gareth.

«Det ble tatt til elven for noen minutter siden, min herre.»

Gareth snudde og sprang ut av rommet, sprintet ned slottskorridorene, opp vindeltrappen og sprang ut inn den kjølige natteluften.

Han løp over gressletten andpusten og mot elven.

Men han nærmet seg, fant han et sted å gjemme seg, bak et stort tre, nær bredden. Han så to tjenere heve den store jernpotten og helle den i elvestrømmen som strømmet av gårde.

Han så på den til den var opp ned og all innhold var tømt, til de kom tilbake med jernpotten og dro tilbake mot slottet.

Til slutt var Gareth tilfreds. Ingen hadde sett noen knivblad. Hvor enn den var, så var den nå i elvestrømmen og ble vasket bort til anonymitet. Hvis faren hans skulle dø på denne natten, så ville det ikke være noen bevis igjen for spore opp morderen.

Eller ville det?

KAPITTEL FEM

Thor fulgte hakk i hæl på Reece og Krohn var bak ham mens de snodde seg gjennom bakveien til kongens kammer. Reece hadde tatt med gjennom en hemmelig dør, som var skjult i en av stenveggene. Nå holdt han en fakkellampe og ledet dem i en fil gjennom den trange plassen. De tok seg frem i den indre delen av slotten som bestod av en forvirrende rekke av svinger og hjørner. De gikk opp en smal stentrapp som førte til nok en passasje. De svingte, og foran dem lå nok en trapp. Thor var forbløffet over hvor kompleks denne passasjen var.

«Denne passasjen ble bygget i slottet for flere hundre år siden», forklarte Reece hviskende mens de gikk av sted og pustet tungt da de gikk oppover. «Den ble bygget av my fars oldefar, den tredje MacGil kongen. Han bygget den etter et angrep—det var en rømningsvei. Ironisk nok, så har vi aldri vært under angrep siden da, og disse passasjene har ikke blitt brukt på flere århundre. De ble dekket til og jeg oppdaget dem da jeg var liten. Jeg pleide å bruke dem av og til for å komme meg rundt i slottet uten at noen kunne vite hvor jeg var. Når vi var yngre, Gwen og Godfrey og jeg, så lekte vi gjemsel i dem. Kendrick var for gammel, og Gareth likte ikke å leke med oss. Ingen fakler, det var regelen. Helt stummørkt. Det var fryktelig.»

Thor prøvde å holde tritt mens Reece navigerte igjennom passasjen med en imponerende evne, det var tydelig at han kjente hvert eneste steg utenat.

«Hvordan i all verden kjenner du til alle disse svingene?» spurte Thor forbløffet.

«Du blir eneste når du vokser opp som en gutt i dette slottet», Reece fortsatte, «spesielt når alle andre er eldre, og du er for ung for å bli med i Legionen, og da det er ingenting å gjøre. Jeg satte meg som mål å utforske alle kriker og kroker av dette stedet.»

De svingte igjen, gikk ned tre stentrinn, snudde gjennom en smal åpningen i veggen, og så gikk ned en lang trapp. Til slutt stod de foran en tykk, eikedør som var dekket med støv. Han lente et øre mot den og lyttet. Thor gikk bort til ham.

«Hva slags dør er dette?» spurte Thor.

«Shhh,» sa Reece.

Thor ble stille, lente øret mot veggen og lyttet. Krohn stod bak ham og så opp.

«Det er bakdøren til min fars kammer», hvisket Reece. «Jeg vil høre hvem som er der inne med ham.»

Thor lyttet med et hamrende hjerte til de dempede stemmene bak døren.

«Høres ut som rommet er fullt», sa Reece.

Reece snudde og gav Thor et meningsfylt blikk.

«Du kommer til å gå inn i en ildstorm. Hans generaler er der, hans råd, hans rådgivere, hans familie—alle sammen. Og jeg er sikker på at alle er på utkikk etter deg, hans mistenkte morder. Det vil være som å gå til en lynsjemobb. Hvis min far fremdeles tror at du prøvde å drepe ham, så er du ferdig. Er du sikker på at du vil gjøre dette?»

Thor svelget hardt. Det var nå eller aldri. Halsen ble tørr da han innså at dette var et av vendepunktene i hans liv. Det ville være enkelt å snu nå og flykte. Han kunne leve et trygt liv et sted, langt bort fra Kongens hoff. Eller kunne han gå igjennom den døren og potensielt tilbringe rest av sitt liv i fangehullet, med de sprø menneskene—eller til og med bli henrettet.

Han pustet tungt, og bestemte seg. Han måtte møte sine demoner uten å vike. Han kunne ikke snu nå. Thor nikket. Han var redde for å åpnet munnen, redd at dersom han gjorde det, så ville han ombestemme seg.

Reece nikket tilbake med et anerkjennende blikk, deretter dyttet han jernhåndtaket og lente skulderen mot døren.

Thor myste i det lyse fakkellyset da døren slo opp. Han befant seg i midten av kongens private kammer med Krohn og Reece bak ham.

Det var minst to dusiner av folk som hadde samlet seg rundt kongen, som lå på sengen sin; noen stod over ham, andre knelte. Kongen var omringet av hans rådgivere og generaler, sammen med Argon, Dronningen, Kendrick, Godfrey—selv Gwendolyn. Det var en dødsvake, og Thor forstyrret denne familiens private stund.

Stemningen i rommet var edruelig og ansiktene alvorlige. MacGil lå stelt opp på puter, og Thor var lettet over å se at han var fremdeles i live—i det minste for nå.

Alle ansiktene snudde seg med en gang og var overrasket over Thor og Reece sin plutselig ankomst. Thor innså at det må ha vært et sjokk å se de komme plutselig i midten av rommet, ut av en hemmelig dør i stenveggen.

«Det er den gutten!» skrek noen fra folkemengden og stå og pekte på Thor med hat. «Han er den som prøvde å forgifte kongen!»

Vakter kom mot ham fra alle hjørner i rommet. Thor visste knapt hva han skulle gjøre. En del av ham ville snu og flykte, men han visste at han møte denne sinte mobben, måtte snakke med kongen. Så han forberedte seg selv mens flere vakter løp forover for å gripe ham. Krohn, som stod ved siden av, snerret og advarte angriperne.

Mens Thor stod der følte han plutselig en varme stig opp inni ham. En kraft bygget seg opp innvendig; han hevet en hånd, uten å ville det, og holdt ut en håndflate og rettet energien hans mot dem.

Thor var forbløffet over at de alle stanset rett der de kom, noen fot unna, som om de ble frosset. Han kraft, hva enn det var, som svulmet opp innvendig hadde holdt dem unna.

«Hvordan våger du å marsjere inn her og bruk din magi, gutt!» Brom—kongens beste general—skrek og trakk ut sverdet. «Var det ikke nok å drepe vår konge en gang?»

Brom nærmet seg Thor med sverdet trukket; da han gjorde det så følte Thor noe komme over ham, en følelse sterkere enn noensinne. Han lukket øynene og fokuserte. Han kjente energien i i Broms sverd, formen, metallet, og på en eller annen måte, så ble han et med det. Han tvang den til å stoppe med tankene hans.

Brom stod fastfrosset rett der han kom med vidåpne øyne.

«Argon!» skrek Brom. «Stopp denne magien med en gang! Stopp denne gutten!»

Argon kom fra folkemengden, og tok sakte bort hetten hans. Han stirret på Thor med intense, brennende øyne.

«Det er ingen grunn til å stoppe ham», sa Argon. «Han har ikke kommet for å gjøre skade.»

«Er du gal? Han holdt å drepe vår Konge!»

«Det er det du tror», sa Argon. «Det er ikke hva jeg tror.»

«La ham være», sa en tung, dyp stemme.

Alle snudde mens MacGil satte seg opp. Han så bort med en svak bevegelse. Det var tydeligvis tungt for ham å snakke.

«Jeg vil se gutten. Han er ikke den som stakk meg. Jeg så mannens ansikt, og det var ikke ham. Thor er uskyldig.»

Langsamt ble de andre mindre vaktomme, og Thor slappet av og lot dem gå fritt. Vaktene gikk tilbake mens de så på Thor med forsiktighet, som om han var fra en annen verden, og langsamt la sverderne tilbake i slirene.

«Jeg vil se ham», sa MacGil. «Alene. Forlat meg. Alle sammen.»

«Min Konge», sa Brom. «Tror du det er virkelig trygt? Bare du og denne gutten alene?»

«Thor skal ikke røres», sa MacGil. «Nå, forlat oss. Alle sammen. Inkludert min familie.»

En tykk stillhet falt over rommet mens alle sammen stirret på hverandre, og var tydeligvis usikker på hva de skulle gjøre. Thor stod der, sittende fast på stedet og kunne knapt fatte hva som hendte.

En etter en så gikk de ute av rommet, inkludert Kongens familie da Krohn forlot dem med Reece. Kammeret, som var fylt med folk noen øyeblikk siden, ble plutselig tom.

Døren ble lukket. Det var bare Thor og kongen som var alene i stillheten. Han kunne knapt tro det. Å se MacGil ligge der, så blek, i slik en smerte, fikk Thor til å få vondt mer enn han kunne si. Han visste ikke hvorfor, men det var som om en del av ham var døende her også, på den sengen. Alt han ville var at kongen skulle bli bedre.

«Kom her, min gutt», sa MacGil svakt. Stemmen var hes, og knapt et hvisk.

Thor senket hodet og skyndte seg bort til kongen, og knelte. Kongen strakte ut en slapp hånd; Thor tok hånden og kysset den.

Thor så opp og sa MacGil smilte svakt ned. Thor var overrasket at kjenne varme tårer strømme ned kinnene sine.

«Min herre», Thor begynte å si, i all hast, uten å holde det igjen. «vær så snill å tro meg. Jeg forgiftet deg ikke. Jeg kjente til planen bare fra drømmen min. Med en evne som jeg ikke forstår. Jeg ville bare advare deg. Vær så snill, tro meg—»

MacGil holdt opp en håndflate og Thor ble stille.

«Jeg tok feil av deg», sa MacGil. «Jeg måtte bli stukket av en annens manns hånd for at jeg skulle innse at det ikke var deg. Du prøvde bare å redde meg. Tilgi meg. Du var lojal. Kanskje det eneste lojale medlemmet av mitt hoff.»

«Som jeg ønsket at jeg tok feil», sa Thor. «Som jeg ønsket at du var trygg. At mine drømmer bare var illusjoner; at du aldri ble myrdet. Kanskje jeg tok feil. Kanskje du kommer til å overleve.»

MacGil ristet på hodet.

«Min tid har kommet», sa han til Thor.

Thor svelget, og håpet at det ikke var sant, men følte at det var det.

«Vet du hvem som utførte denne fryktelige handlingen, min herre?» Thor stilte spørsmålet som hadde brent i tankene hans helt siden han hadde hatt den drømmen. Han kunne ikke forestille seg at noen ville drepe kongen, eller hvorfor.

MacGil så på taket og blunket med en anstrengelse.

«Jeg så ansiktet hans. Det er et ansikt jeg kjenner godt. Men av en eller annen grunn, så kan jeg ikke plassere det.»

Han snudde og så på Thor.

«Det spiller ingen rolle nå. Min tid har kommet. Om det ble forårsaket av hans hånd, eller av noen andres, så er slutten den samme. Det som er viktig nå», sa han, og strakte ut og grep Thors håndledd med en styrke som overrasket ham, «er det som skjer etter at jeg er borte. Vi vil bli et kongerike uten en konge.»

MacGil så på Thor med en intensitet som Thor ikke forstod. Thor ville ikke vite nøyaktig hva han sa—eller hva han nøyaktig ønsket. Thor ville spørre, men han kunne se hvor vanskelig det var for MacGil å trekke pusten, og ville ikke risikere å avbryte ham.

«Argon hadde rett om deg», sa han og slapp langsomt grepet. «Din skjebne er mye større en min.»

Thor følte et elektrisk sjokk gjennom kroppen ved kongens ord. Han skjebne? Større enn Kongens? Hele iden at Kongen i det hele tatt ville diskutere Thor med Argon, var men enn Thor kunne fatte. Og faktumet at han ville si at Thors skjebne var større en Kongens—hva i all verden kunne det bety? Var Kong MacGil bare desillusjonert i hans siste time?

«Jeg valgte deg... jeg tok deg inn i familien for en grunn. Vet du hva den grunnen er?»

Thor ristet på hodet, og ville desperat vite det.

«Vet du ikke hvorfor jeg ville at du skulle være her, bare deg, i min siste time?»

«Jeg er lei for det, min herre», sa han og ristet på hodet. «Jeg vet ikke.»

MacGil smilte svakt mens øynene hans begynte å lukke seg.

«Det finnes et stort land, langt fra her. Forbi Villområdene. Selv forbi Dragenes land. Druidenes land. Hvor din mor er fra. Du må gå ditt for å finne svar.»

MacGils øyne ble vidåpne og stirret på Thor med en intensitet som Thor ikke kunne forstå.

«Vårt kongerike er avhengig av det», la han til. «Du er ikke som de andre. Du er spesiell. Til du forstår hvem du er, så vil aldri vårt kongerike kunne være i fred.»

MacGils øyne lukket seg og pustens hans ble mer grunn og hvert pust kom ut som et gisp. Grepet hans på Thors håndledd ble langsomt svekket, og Thor følte at hans egne tårer kom frem. Hodet hans spant med alt det kongen hadde sagt, mens han prøvde å forstå alt sammen. Han kunne knapt konsentrere seg. Hadde han hørt alt riktig?

MacGil begynte å viske noe, men det var så svakt at Thor knapt kunne høre det. Thor lente nærmere inn med øret mot MacGils sine lepper.

Kongen løftet sitt hodet en siste gang, og med en siste anstrengelse sa:

«Hevn meg.»

Så, plutselig, stivnet MacGil. Han lå der i noen få øyeblikk og deretter rullet hodets hans til siden, mens øynene ble vidåpne og frosset.

Han var død.

«NEI! hylte Thor.

Hans hyl måtte ha vært så høyt at vaktene hørte det, fordi et øyeblikk senere så hørte han en dør smelle opp bak seg, og lyden av dusinvis av folk som skyndte seg inn til rommet. I hjørnet av hans bevissthet så forstod han at det var bevegelse rundt ham. Han hørte svakt slottsklokkene ringe, igjen og igjen. Klokkene slo og slo sammen med blodet i tinningen hans. Men alt ble tåkete mens rommet spant.

Thor svimte av og falt mot stengulvet i en stor kollaps.

KAPITTEL SEKS

Et vindgufs slo Gareth i ansiktet og han så opp. Han blunket tårene tilbake i det bleke lyset til den første soloppgangen. Hele dagen var i ferd med å lysne opp, men fremdeles på dette fjerne stedet, på kanten av Kolvianklippen, så hadde hundrevis av kongefamilien, venner og nære kongelige undersåtter samlet seg her for å håpe kunne delta i begravelsen. Like mellom dem, og som holdt dem tilbake, var en armé av soldater. Gareth kunne se folkemasser strømme inn. Det var tusenvis av mennesker som så begravelsen på avstand. Sorgen på ansiktene deres ekte. Hans var elsket, det var sikkert.

Gareth stod der med resten av den nærmeste familie, i en halvsirkel rundt farens kropp, som var opphøyd på planker over et jordhull i jorden, med tauer rundt, og var klar for å bli senket. Argon sto foran folkemengden, og hadde på den dype, skarlagenderøde gevantene som han brukte kun for begravelser. Uttrykket hans var uleselig mens han så den på Kongens kropp og hetten skjulte ansiktet hans. Gareth prøvde desperat å analysere ansiktet, for å tolke hva Argon visste. Visste Argon at han myrdet sin far? Og hvis det var tilfellet, ville han fortelle det til de andre—eller la skjebnen gå sin gang?

Til Gareths uflaks så hadde den irriterende Gutten, Thor blitt renvasket for skyld; åpenbart så kunne han ikke ha stukket kongen mens han var i fangehullet. Det gjorde ting verre for Gareth. En råd hadde allerede blitt dannet for å undersøke saken, for å granske alle detaljene av hans mord. Gareths hjerte hamret da han stod der med de andre, og stirret på kroppen som var i ferd med å bli senket i jorden; han ville bli med den.

Det var bare et tidsspørsmål før ledetråden førte frem til Firth—og når det skjer, så ville Gareth falle sammen med ham. Han måtte handle raskt for å avlede oppmerksomheten og legge skylden på noe andre. Gareth lurte om på de rundt ham mistenkte ham. Han hadde trolige blitt paranoid, og da han undersøkte ansiktene så han at ingen så på ham. Hans brødre, Reece, Godfrey, og Kendrick; hans søster Gwendolyn stod der; og hans mor med et ansikt fylt med sorg, og så urørlig ut; faktisk, helt siden hans fars død så hadde hun blitt en annen person, og klarte knapt å snakke. Hun hørte at da hun fikk nyhetene så hadde noe hendt inni henne, en slags paralysse. Halve ansiktet hennes var frosset; når hun åpnet munnen så kom ordene ut for sakte.

Gareth undersøkte ansiktene til Kongens råd bak henne—hans førstegeneral, Brom og Legionens overhodet, Kolk, stod foran, og bak dem stå farens endeløse rekke av rådgivere. Alle lot som de var i sorg, men Gareth visste bedre. Han visste at alle disse menneskene, alle rådsmedlemmene og rådgivere, og generaler—alle adelsfolk og lorder bak dem—knapt brydde seg. Han gjenkjente i ansiktene deres ambisjon. Maktbegjær. Mens hver av dem stirred ned på kongens lik, så følte han at hver enkelt lurte på hvem som kunne ta tronen.

Det akkurat samme tanke som Gareth tenkte. Hva ville skje i etterkanten av en slik kaotisk mord? Hvis det hadde vært rent og enkelt, og skylden kunne leges på noe andre, da ville Gareths plan ha vært perfekt—og tronen ville bli gitt ham. Tross alt, så var han den førstefødte ekte sønnen. Hans far hadde overlatt makten til Gwendolyn, men ingen hadde vært tilstedet på den møtet, unntatt hans søsken. Og hans ønsker hadde ikke blitt gyldiggjort. Gareth kjente rådet, og visste hvor seriøst de tok loven. Uten en gyldiggjøring så kunne hans søster ikke herske.

Som igjen førte til at tronen gikk til ham. Hvis ting gikk som de pleide å gjøre—og Gareth var bestemt på å sørge for det skjedde—så ville tronen gå til ham. Slik var loven.

Hans søsken vil kjempe mot ham, det hadde han ingen tvil om. De ville huske møtet med deres far, og trolig insistere at Gwendolyn skal herske. Kendrick ville ikke ta makten for seg selv—han var for renhjetet. Godfrey var likegyldig. Reece var for ung. Gwendolyn var hans eneste trussel. Men Gareth var optimistisk: han tror ikke at rådet er klar for en kvinne—ihvertfall ikke en tenåringsjente

—skal herske over Ringen. Og uten en gyldiggjørelse fra kongen, så hadde de en perfekt unnskyldning for å ignorere henne.

Den eneste ekte trussel som var i Gareths tanker, var Kendrick. Tross alt, he, Gareth var allment hatet, mens Kendrick var elsket blant de vanlige borgerne, blant soldatene. Tatt i betraktningen av situasjonen, så var det alltid en mulighet for rådet ville gi tronen til Kendrick. Jo tidligere Gareth tok makten, jo tidligere kunne han bruke hans makt for å knuse Kendrick.

Gareth følte noe dra i hånden hans, og så ned at tauet med knuter brente håndflaten. Han innså at de hadde begynt å senke hans fars kiste; han så bort og så at hans søsken holdt en tau lik som han, og langsomt senket kisten. Gareth ende var skjev ettersom han var sen med å senke den, og han strakte ut og grep tauet med hans andre hånd til den endelig jevnet seg ut. Det var ironisk, selv i døden så kunne han ikke tilfredstille hans far.

Klokker i det fjerne ringte fra slottet, og Argon gikk frem og hevet en håndflate.

«*Itso ominus domi ko resepia...*»

Det tapte språket til Ringen, det kongelig språket som ble brukt av hans forfedre for tusenvis av år siden. Det var et språk som Gareth privatelærere hadde drillet han i helt siden han var en gutt —og det var et språk han ville trenge når han fikk sine kongelige makter.

Argon stoppet plutselig, så opp, og stirret rett på Gareth. Det sendte en frysning ned Gareths sin rygg da Argons gjennomsiktige øyne så ut til å brenne rett igjennom ham. Gareths ansikt ble rødt, og han lurte på om hele kongeriket så på ham, og visste hva det betydde. I det blikket følte han at Argon kjente til at han var involvert. Men likevel så var Argon mystisk, og alltid nektet å bli involvert i det som skjebnen førte til. Hvorfor ville han tie om dette?

«Kong MacGil var en god konge, en rettferdig konge», sa Argon sakte med en dyp og utenomjordisk stemme.

«Han brakte stolthet og ære til hans forfedre, og rikdom og fred til denne kongeriket som vi aldri har opplevd før. Han liv var for tidlig tatt bort, men det var Guds vilje. Men han etterlot seg en arv som er dyp og rik. Nå er det opptil oss å fullføre den arven.»

Argon pauset.

«Vår kongeriket av Ringen er omringet av trusler som er dype og altomfattende på alle sider. Bortenfor Kløfte, som er kun beskyttet av vårt energiskjold, så ligger en nasjon av villfolk og skapninger som vil rive oss i filler. Innad vår Ring, i motsatt side av Høylandene, er det en klan som vil skade oss. Vi bor i en usammenlignbar velstand og rikdom; men likevel er vår trygghet skjørbar.»

«Hvorfor tar gudene noen fra oss i hans beste alder—en god og vis og rettferdig konge? Hvorfor var hans skjebne å bli myrdet på denne måten? Vi er bare brikker, dukker i skjebnens hånd. Selv når vi er sterkeste kan vi ende opp under jorden. Spørsmålet vi må stille oss er ikke hva vi strever etter —men hvem vi strever etter å bli.»

Argon senket hodet, og Gareth følte håndflatene brenne mens de senket kisten helt ned; til slutt traff den jorden med et dunk.

«NEI!» skrek noen.

Det var Gwendolyn. Hysterisk løp hun til kanten av hullet, som om hun skulle kaste seg selv inn; Reece løp forover, grep henne og holdt henne. Kendrick kom frem for å hjelpe.

Men Gareth følte ingen sympati for henne; istedenfor følte han seg truet. Hvis hun ville under jorden så kunne han ordne det.

Ja, faktisk kunne han ordne det.

*

Thor stod kun et par fot unna Kong MacGils kropp mens han så den bli senket ned i jorden, og følte seg overvelmet av synet. På kanten av den høyeste klippen av kongeriket, hadde kongen valgt et spektakulært sted for å bli begravet. Det var et ensomt sted som syntes å nå opp mot skyene.

Skyene hadde flekker av oransje, grønne, gule, og rosa farger, samtidig som den første stigende solen krøp høyere opp på himmelen. Men dagen var dekket av en tåke som ikke ville løfte seg, som om kongeriket selv sørget. Krohn, som stod ved ham, klynket.

Thor hørte et skrik, og så opp på Estopheles som sirklet høyt over og så ned på dem. Thor var fremdeles nummen; han kunne knapt tro det som hadde skjedd de siste dagene, at han stod her nå, midt blant kongens familie, og så på at denne mannen som han hadde blitt så fort glad bli senket ned i jorden. Det virket umulig. Han hadde knapt begynte å kjenne ham, han som var den første mannen som hadde noensinne følt som en ekte far, og nå ble han tatt bort. Mer enn noe annet, så kunne ikke Thor la være å tenke på kongens siste ord:

Du er ikke som de andre. Du ser spesiell. Og før du forstår hvem du er, så vil aldri vårt kongerike kunne være i fred.

Hva hadde kongen ment med det? Hvem var han egentlig? Hvordan var han spesiell? Hvordan visste kongen det? Hva hadde skjebnen til kongeriket med Thor å gjøre? Hadde kongen bare vært omtåket?

Det finnes et stort land, langt fra her. Forbi Villområdene. Selv forbi Dragenes land. Druidenes land. Hvor din mor er fra. Du må gå ditt for å finne svar.

Hvordan kunne MacGil ha visst om hans mor? Hvordan visste han hvor hun levde? Og hva slags svar hadde hun? Thor hadde alltid antatt at hun var død—tanken at hun kunne være i live gav han nytt mot. Nå var han bestemt, mer enn noensinne, på å lete etter henne, å finne henne. Å finne svarene, oppdage hvem han var og hvorfor han var spesiell.

Mens klokkene rang og MacGils lik begynte å bli senket, lurte Thor på skjebnens onde handlinger; hvorfor hadde han fått lov til å se fremtiden, å se denne store mannen bli drept—men likevel gjort maktløs for å forhindre det? På noen måter så ønsket han at han aldri hadde sette no av dette, aldri hadde visst på forhånd det som skulle skje; han ønsket han var bare en uskyldig tilskuer som resten, som en dag våknet og fikk vite at kongen var død. Nå følte han som han var en del av det. På et vis følte han seg skyldig, som om han kunne ha gjort noe mer.

Thor lurte på hva som skulle skje med kongeriket nå. Det var et kongeriket uten en konge. Hvem ville herske? Ville det være slik som alle spekulerte, Gareth? Thor kunne ikke forestille seg noe verre.

Thor så utover folkemengden og så det alvorlige ansiktene til adelsfolk og lorder som var samlet her fra alle hjørnet av Ringen; han visste at de var mektig menn, fra det Reece hadde fortalt ham, i et rastløst kongeriket. Han kunne ikke la være å tenke på hvem morderen kunne være. I alle de ansiktene så virket det som alle var mistenkte. Alle disse mennene strebet etter makt. Ville kongeriket blir revet i stykket? Ville deres styrker gå i tottene på hverandre? Hva ville hans egne skjebne bli? Og hva med Legionen? Vil den bli oppløst? Ville hæren bli oppløst? Ville Sølvne gjøre opprør om Gareth ble konge?

Etter alt det som hadde skjedd, ville de andre virkelig tro at Thor var uskyldig? Ville han bli tvunget til dra tilbake til landsbyens hans? Han håpet ikke det. Han elsket alt han hadde; han ville mer enn noe annet å bli her, på dette stedet, i Legionen. Han ville at alt var som det var, at ingenting skulle forandre seg. Kongeriket, bare noen dager siden, hadde vært så substansielt, så permanent; det virket som MacGil ville holde tronen for alltid. Hvis noe så sikkert, så stabilt kunne plutselig kollpaserer—hva slags håp lå det igjen for resten av dem? Ingenting føltes permanent for Thor lengre.

Thors hjerte ble knust da han så Gwendolyn prøve å hoppe ned i graven med farens hennes. Da Reece holdt henne tilbake, kom tjenere frem og begynte å skuffe jorden over hullet, mens Argon forsatte sin sermoneielle messing. En sky passerte på himmelen, og blottla den første solen for et øyeblikk, og Thor følte en kald vind piske seg gjennom den sommerdagen som rask ble varm. Han hørte en klynking og så ned, og så Krohn ved føttene sine kikke opp på ham.

Thor visste knapt hva som ville skje med noe lengre, men han visste en ting: han måtte snakke med Gwen. Han måtte fortelle henne hvor lei han var, hvor opprørt han var, også, over hennes fars

død, fortelle henne at hun ikke var alene. Selv om hun bestemte seg for å aldri se Thor igjen, så måtte han fortelle henne at han hadde blitt falsk anklaget, at han ikke hadde gjort noe i det bordellet. Han trengte bare en sjanse, bare en sjanse, for la sannheten komme frem, før hun avviste ham for godt.

Da den siste spaden med jord ble kastet over kongen, og klokkene ringte igjen og igjen, så begynte folkemassen å forandre seg: rader av folk strakte seg så langt Thor kunne se, gikk langs klippen, hver av dem holdt en enkelt sort rose, og stelte seg i kø for å gå forbi den ferske jordhaugen som markerte kongens grav. Thor gikk frem, knelte ned, og plasserte rosen på denne allerede voksende haugen. Krohn klynket.

Mens folkemassen begynte å spre seg og folk gikk i rundt i alle retninger, så merket Thor at Gwendolyn brøt seg fri fra Reece sitt grep og løp, hysterisk bort fra graven.

«Gwen!» ropte Reece etter henne.

Men hun var ikke til å stoppe. Hun skar seg gjennom den tykke folkemengden og løp ned en jordsti langs klippekanten. Thor taklet ikke å se henne slik; han måtte forsøke å snakke med henne.

Thor braste gjennom folkemengden selv, med Krohn hakk i hæl, og snodde seg gjennom folkemengden den ene og den andre veien, mens han forsøkte å følge etter henne og ta henne igjen. Endelig kom seg ut av folkemengden og så henne løpe langt der borte.

«Gwendolyn!» ropte han.

Hun forsatte å løpe, og Thor løp etter henne med dobbelt fart. Krohn småklynket ved siden av ham. Thor løp raskere og raskere til lungene hans brent, og til slutt klarte han å ta igjen avstanden mellom dem.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.